

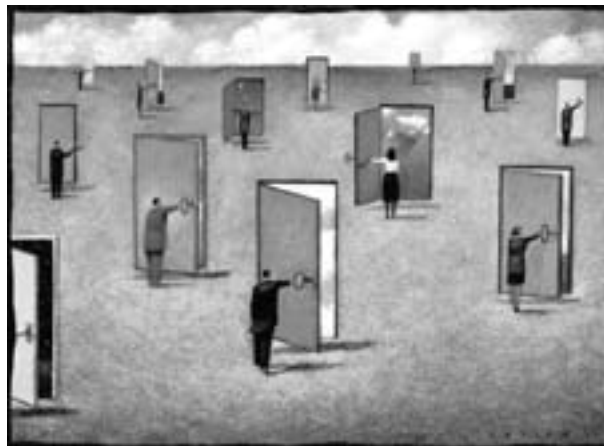
ساز و کارهای خصوصی سازی در ایران

مقدمه

سیاست خصوصی سازی در کشورهای مختلف مطابق با برنامه های اقتصادی و راهبردهای کمی انجام می یابد و از آنجایی که برنامه های اقتصادی و راهبردها در هر کشور متفاوت است، خصوصی سازی نیز در هر کشور به دنبال اهداف خاصی می باشد که به دلایل متعدد، برخی از اهداف در اولویت قرار می گیرند. با این حال، معمولاً هدف اصلی اجرای سیاست خصوصی سازی، واگذاری فعالیت های اقتصادی به بخش خصوصی و ایجاد ساختار رقابتی برای فعالیت های مورد نظر با امکان بهره گیری از مکانیزم های انگیزشی و کنترل بخش خصوصی در اقتصاد است، که با تحقق دو مقوله مهم "ارتقای کارایی" و "بهبود تخصیص منابع" قابل دستیابی خواهد بود.

در کشور ما نیز سیاست خصوصی سازی و بهره گیری از توانمندی های بخش خصوصی جهت رسیدن به رشد و توسعه اقتصادی عملاً از سال ۱۳۶۸ و در راستای اجرای سیاست های برنامه اول توسعه اقتصادی، اجتماعی و فرهنگی شکل گرفت. از آن زمان تاکنون، روند خصوصی سازی با جهش های عظیم در زمینه نحوه اجرا، کم و بیش در جریان بوده است، به گونه ای که این سیاست با تشکیل سازمان خصوصی سازی بر مبنای ماده (۱۵) قانون برنامه سوم توسعه و بر مبنای ساز و کارهای قانونی مشخص و شفاف در این قانون، روح تازه ای به خود گرفت؛ و با کمک برخی از مواد موجود در فصول اول و پانزدهم قانون برنامه چهارم توسعه در این خصوص، به صورت امری کاملاً سازماندهی شده درآمد.

مصوبه مورخ ۸۴/۱۱/۱۷ هیات محترم دولت موضوع واگذاری سهام عدالت به افراد مشمول در دهک های پایین درآمدی، و ابلاغیه های اخیر مقام معظم رهبری در خصوص سیاست های کلی اصل (۴۴) قانون اساسی، مکمل هایی اساسی در این خصوص بودند، به نحوی که این سیاست را به عنوان سیاستی لازم الاجرا جهت رسیدن

به اهداف سند چشم انداز ۲۰ ساله نظام جمهوری اسلامی ایران، مطرح نمودند. لذا بستر سازی جهت رسیدن به اهداف، از جمله وظایف اصلی نهاد مجری خصوصی سازی در کشور قلمداد گردید. در راستای فراهم آوردن این بستر، اطلاع رسانی از طرق گوناگون از جمله انتشار بولتن خصوصی سازی، جزو برنامه های سازمان خصوصی سازی قرار گرفت. آنچه در پی می آید، ساز و کارهای خصوصی سازی در ایران است که در دومین شماره از بولتن مذکور به چاپ رسیده است.

ساز و کارهای خصوصی سازی در ایران

سابقه خصوصی سازی در ایران، در اصل به قانون گسترش مالکیت واحدهای تولیدی مصوب ۱۳۵۴ بر می گردد که براساس آن،

مقرر گردیده بود تا ۹۹ درصد سهام متعلق به دولت در واحدهای بخش دولتی به استثنای صنایع مادر و در بعضی از صنایع دیگر (به تشخیص دولت) و ۴۹ درصد سهام واحدهای بخش خصوصی به کارگران، کارمندان، کشاورزان و سایر مردم، تا پایان سال ۱۳۵۷ واگذار گردد. در راستای رسیدن به این هدف، سازمان گسترش مالکیت واحدهای تولیدی سابق تاسیس و موظف گردید تا سهام شرکت های را که دولت در اختیار آن قرار می دهد، به افراد مشمول واگذار نماید و اداره این شرکت ها را تا زمان آزاد شدن کامل سهام (پس از پرداخت وجه سهم توسط خریدار از طریق سود تعلق گرفته به آنها) به وکالت از طرف خریدار، بر عهده گیرد.

در حالی که هدف برنامه پایان سال ۱۳۵۷ بود، لیکن تاکنون نیز تکلیف برخی از شرکت های مذکور مشخص نگردیده و سهام آنها به صورت اصلاتی یا وکالتی در اختیار سازمان خصوصی سازی (منتقل شده از سازمان گسترش مالکیت واحدهای تولیدی سابق)، باقی مانده است. بعد از این قانون تا زمان پیروزی انقلاب، قانون خاصی که فرآیند خصوصی سازی را متحول نماید، تصویب نگردید؛ ولی بعد از پیروزی انقلاب قوانین نسبتاً متعددی در این خصوص، مصوب و اجرا گردید، که اشاره به آنها جهت شفاف شدن فرآیند خصوصی سازی، مفید خواهد بود. لذا در این بخش به طور تفصیلی به ساز و کارهای خصوصی سازی در جمهوری اسلامی ایران در دو زمینه زیر اشاره خواهد گردید:

- * حقوقی (قانونی)
- * فرآیند اجرایی

الف- ساز و کارهای حقوقی (قانونی) در خصوصی سازی جمهوری اسلامی ایران

پس از پیروزی انقلاب اسلامی ایران، ساز و کارهای حقوقی خصوصی سازی را می توان در شش دوره مقرراتی دسته بندی نمود که در زیر به آنها اشاره شده است:

دوره اول: تبصره ۳۲ قانون برنامه اول توسعه

تبصره ۳۲ قانون برنامه اول توسعه در سال ۱۳۶۸ را می توان اولین نقطه اتکای قانونی اتخاذ سیاست های خصوصی سازی در کشور تلقی نمود. این تبصره، دولت را مکلف به تشکیل کمیسیونی تحت نظارت ریاست جمهوری نمود؛ به گونه ای که این کمیسیون موظف گردید تا پایان برنامه اول ضمن لغو کلیه معافیت های مالیاتی و گمرکی شرکت های دولتی، عملیات انتفاعی آنها را از عملیات اجتماعی و حمایتی دولت تفکیک و قابل ارزیابی نماید. در حقیقت هدف از ایجاد این تبصره، فراهم آوردن بستر مناسب جهت خصوصی سازی از طریق تفکیک وظایف حاکمیتی و تصدیگری دولت بود، به نحوی که فعالیت های قابل واگذاری کاملاً مشخص گردند. اقدامات اجرایی تبصره ۳۲ منجر به تمرکز امور مربوط به شرکت های دولتی در معاونت امور شرکت های دولتی وزارت امور اقتصادی و دارایی گردید.

دوره دوم: تصریح سیاست واگذاری سهام متعلق به دولت

گام بعدی در فرآیند خصوصی سازی پس از انقلاب اسلامی، صدور تصویب نامه شماره ۵۲۸۳/ت/۱۰۹ هـ مورخ ۱۳۷۰/۳/۲۹ هیات وزیران بود. این مصوبه که در راستای تحقق اهداف و سیاست های برنامه اول توسعه و در اجرای بندهای ۳۷-۴ و ۸-۱ الی ۳-۸ خط-مشی های قسمت یکم قانون مزبور و به منظور ارتقای کارایی فعالیت ها و کاهش حجم تصدی دولت در فعالیت های غیرضروری و ایجاد تعادل اقتصادی و

استفاده بهینه از امکانات کشور، ابلاغ گردیده بود، موجب تصریح سیاست واگذاری سهام متعلق به دولت، سازمان ها و شرکت های دولتی گردید. به موجب این مصوبه، ضمن ارایه فهرست برخی از شرکت های قابل واگذاری (۳۹۲ شرکت)، کمیسیونی هفت نفره به ریاست معاون اول رئیس جمهور، وظیفه نظارت بر اجرای مفاد این تصویب نامه و هماهنگی و پیگیری مراحل اجرایی واگذاری سهام و تدوین پیش نویس تصویب-

در حالی که هدف برنامه پایان سال ۱۳۵۷ بود، لیکن تاکنون نیز تکلیف برخی از شرکت های مذکور مشخص نگردیده و سهام آنها به صورت اصلاتی یا وکالتی در اختیار سازمان خصوصی سازی (منتقل شده از سازمان گسترش مالکیت واحدهای تولیدی سابق)، باقی مانده است.

نامه ها و لوائح مورد نیاز این امر را به عهده گرفت. همچنین به موجب بند ۳ همین مصوبه، دستورالعمل تخصیص ۳۳ درصد از سهام قابل واگذاری با قیمت میانگین به کارگران و کارمندان واحدهای تولیدی، صادر گردید.

از دیگر اقدامات انجام یافته در این راستا، ابلاغ مصوبه شماره ۵۱۰۲۱/ت/۴۹۰ هـ مورخ ۱۳۷۱/۱۰/۲۶ هیات وزیران بود که به موجب آن "شورای اقتصاد" به عنوان نهاد سیاستگذار و برنامه ریز جهت پیشبرد اهداف واگذاری سهام تعیین گردید. "وزیران مسوول دستگاه های واگذارنده"، مسوولیت حسن اجرای واگذاری واحدهای ذیربط را در چارچوب مقررات موجود، بر عهده گرفتند و "دستگاه های واگذارنده" موظف به ارایه اطلاعات مورد نیاز جهت واگذاری واحدهای

ذیربط و ارایه فهرست شرکت های قابل واگذاری به همراه برنامه زمانبندی به دبیرخانه واگذاری گردیدند. مهمترین نکته موجود در این مصوبه، تشکیل "دبیرخانه واگذاری" به منظور تدوین برنامه ها، ایجاد هماهنگی بین دستگاه های واگذارنده و نظارت بر فرآیند واگذاری بود.

دوره سوم: قانون نحوه واگذاری سهام دولتی و متعلق به دولت، به ایثارگران و کارگران

قانون نحوه واگذاری سهام دولتی و متعلق به دولت به ایثارگران و کارگران موضوع مصوبه مورخ ۱۳۷۳/۵/۱۲ مجلس شورای اسلامی گام بعدی در مجموعه قوانین و مقررات مربوط به خصوصی سازی به شمار می رود که در یک چارچوب متفاوت با معیارهای متداول در خصوصی سازی به تصویب رسید.

بر مبنای این قانون، کلیه دستگاه های اجرایی موظف گردیدند تا به هنگام واگذاری سهام شرکت و کارخانجات، تسهیلات خاصی را با اولویت به ایثارگران، رزمندگان و بسیجیان اعطا نمایند. بهره مندی این افراد از این مزایا از طریق عضویت آنها در شرکت های تعاونی یا سهامی که حداقل ۸۰ درصد سرمایه آنها متعلق به ایثارگران، رزمندگان و بسیجیان بود، امکان پذیر می گردید. به موجب این قانون، به افراد مشمول (شرکت ها و تعاونی های ایثارگران) سهام به صورت نقد و اقساط (۱۰ درصد به صورت نقد و مابقی ظرف مدت پنج سال به صورت اقساط) واگذار می گردید. همچنین واگذاری سهام از طریق مذاکره، صرفاً به این شرکت ها و تعاونی ها مجاز بود. آیین نامه اجرایی مرتبط با این مصوبه، در تاریخ ۱۳۷۳/۱۱/۲۹ و طی مصوبه شماره ۷۲۱۰۵/ت/۴۳۱ هـ هیات وزیران ابلاغ گردید.

دوره چهارم: تبصره ۳۵ از قوانین بودجه سنواری

مفاد تبصره ۳۵ قوانین بودجه سال های

۱۳۷۷ و ۱۳۷۸ کشور موضوع مصوبه‌های مورخ ۷۶/۱۱/۸ و ۷۷/۱۱/۱۳ مجلس شورای اسلامی، از آخرین حلقه‌های مجموعه قوانین و مقررات مرتبط با خصوصی‌سازی تا قبل از برنامه سوم توسعه می‌باشد. بر مبنای این مصوبه‌ها، دولت موظف گردید تا قبل از تقدیم بودجه سال‌های ۱۳۷۸ و ۱۳۷۹ کل کشور به مجلس شورای اسلامی نسبت به تعیین تکلیف کلیه شرکت‌های بخش دولتی به استثنای شرکت‌های مشمول صدر اصل ۴۴ قانون اساسی، از طریق انحلال، واگذاری و فروش سهام به بخش‌های خصوصی و تعاونی اقدام نماید و به منظور اجرای مفاد این تبصره‌ها، کمیته‌ای پنج نفره، به ریاست رئیس جمهور تشکیل گردید و وظایف "تعیین تکلیف کلیه شرکت‌ها"، "تعیین نحوه واگذاری از طریق بورس یا مزایده"، "تعیین برنامه زمانبندی واگذاری و یا انحلال"، "تعیین قیمت پایه سهام"، "تهیه فهرست شرکت‌هایی که باید در اختیار دولت باقی بمانند" و "تشکیل گروه‌های پیگیری و نظارت برای تحقق کامل مفاد تبصره‌های مذکور" را بر عهده گرفت.

آیین‌نامه‌های اجرایی مرتبط با این تبصره‌ها به ترتیب طی شماره ۳۸۸۱۹/ت ۱۹۷۱۴ هـ مورخ ۱۴/۶/۱۳۷۷ و مصوبه شماره ۱۳۷۲۸/ت ۲۱۲۴۸ هـ مورخ ۱۹/۳/۱۳۷۸ هیات وزیران ابلاغ گردیدند. همچنین بند "ف" تبصره (۲) قانون بودجه سال ۱۳۷۹ کل کشور که اجرای تبصره ۳۵ فوق‌الذکر تا زمان تشکیل سازمان خصوصی‌سازی و برقراری سازوکار پیش‌بینی شده در قانون برنامه سوم توسعه، تنفیذ نمود، را باید نقطه پایان قوانین و مقررات در این زمینه تا قبل از اجرای برنامه سوم توسعه، به شمار آورد.

دوره پنجم: قانون برنامه سوم توسعه

قانون برنامه سوم توسعه اقتصادی، اجتماعی و فرهنگی جمهوری اسلامی ایران (۱۳۷۹-۱۳۸۳) در قیاس با دو برنامه پیش از آن، برای نخستین بار کوشیده تا با معرفی

چارچوبی برای واگذاری سهام شرکت‌های دولتی و متعلق به دولت، مبنای سنجیده‌تری را برای این منظور فراهم آورد. هر چند با در نظر گرفتن تمایز بار معنایی واگذاری از مفهوم خصوصی‌سازی، تنظیم فصل سوم قانون برنامه سوم توسعه با تأکید کمتری بر تحقق مفهوم عینی خصوصی‌سازی همراه بوده؛ فرآیند تصمیم‌سازی و سازوکار اجرایی تعریف شده برای واگذاری سهام دولت در برنامه مزبور از جامعیت کم‌سابقه‌ای در این باره برخوردار گردیده است.

قانون نحوه واگذاری سهام دولتی و متعلق به دولت به اینثارگران و کارگران موضوع مصوبه مورخ ۱۳۷۳/۵/۱۲ مجلس شورای اسلامی گام بعدی در مجموعه قوانین و مقررات مربوط به خصوصی‌سازی به شمار می‌رود.

در حقیقت، فصل سوم این قانون با عنوان "واگذاری سهام شرکت‌های دولتی و متعلق به دولت" با هدف شتاب بخشیدن به رشد اقتصادی، ارتقای کارایی اقتصادی و بهره‌وری منابع مادی و انسانی، افزایش رقابت‌پذیری و مشارکت بخش خصوصی در فعالیت‌های اقتصادی و منطقی کردن اندازه دولت و کاستن از بار مالی و مدیریتی آن در تصدی فعالیت‌های اقتصادی، خصوصی‌سازی را با الزام اینکه در چارچوب قانون اساسی صورت پذیرد، در جهت اهداف برنامه باشد و خود هدف قرار نگیرد، موجب تهدید امنیت ملی نگردد، به خدشه‌دار شدن حاکمیت نظام یا تزییع حق مردم و یا ایجاد انحصار نینجامد و حتی‌المقدور به توسعه مشارکت عمومی منجر شود، قابل اجرا

می‌داند.

نوزده ماده قانونی گنجانده شده در فصل سوم این قانون برای پوشش موضوعاتی مانند تعیین دامنه شمول واگذاری، شناسایی هیات عالی واگذاری به عنوان مقام سیاستگذار، تاسیس سازمان خصوصی‌سازی به عنوان نهاد مجری، تسهیم عواید واگذاری، شناسایی هیات داور و بیمه مسوولیت از جمله مواردی است که این قانون را نسبت به موارد مشابه قبلی برتری می‌بخشد.

در واقع، با ابلاغ این قانون، دور جدید برنامه خصوصی‌سازی در ایران به صورت امری کاملاً سازماندهی شده با محوریت متمرکز سازمان خصوصی‌سازی به عنوان نهاد اجرایی مورد نظر و بر مبنای سازوکار قانونی مشخص و شفاف آغاز گردید.

دوره ششم: قانون برنامه چهارم توسعه، ابلاغیه‌های رهبری و مصوبه مورخ ۱۵/۱۱/۱۷ هیات وزیران * قانون برنامه چهارم توسعه

خصوصی‌سازی که در جمهوری اسلامی ایران برای اولین بار بر مبنای قوانین و مقررات شفاف و قابل اجرا و رویه‌ای منسجم یعنی مواد موجود در فصل سوم قانون برنامه سوم توسعه شکل گرفته بود، با آغاز برنامه چهارم توسعه از سال ۱۳۸۴ روند رو به رشد و تازه‌ای به خود گرفت به گونه‌ای که این برنامه با معرفی روش‌های متعددی برای خصوصی‌سازی به غیر از واگذاری مالکیت سهام دولتی، ارایه برنامه زمانبندی برای مشخص نمودن و تفکیک فعالیت‌های حاکمیتی، انحصاری و سایر بخش‌هایی که بخش خصوصی تمایلی به سرمایه‌گذاری در آنها ندارد و ارایه این برنامه جهت تعیین تکلیف شرکت‌های دولتی، گامی بسیار بلند در جهت ارتقای مفهوم خصوصی‌سازی برداشت.

در واقع، این برنامه با ۱۳ ماده مرتبط با خصوصی‌سازی (به علاوه تنفیذ ۱۶ ماده از فصل سوم قانون برنامه توسعه در این

خصوص)، به همراه ۵ آیین‌نامه، ۲ دستورالعمل و یک ضابطه اجرایی مجموعه قوانین نسبتاً کاملی را در زمینه خصوصی‌سازی فراهم آورد و مکملی بسیار مناسب برای فصل سوم قانون برنامه سوم توسعه گردید. در واقع، این قانون با مفهومی متمایز و فراتر از واگذاری سهام واحدهای تولیدی به خصوصی‌سازی نگریست و این امر را به صورت انجام واگذاری‌های هدفمند با پیگیری هدف‌های نهفته در پس آن دنبال می‌نمود.

*** ابلاغیه‌های سیاست‌های کلی اصل ۴۴ قانون اساسی توسط مقام معظم رهبری**
 ابلاغ بندهای "الف"، "ب"، "د" و "ه" از سیاست‌های کلی اصل ۴۴ قانون اساسی توسط مقام معظم رهبری در تاریخ ۱۳۸۴/۳/۱ که از یک سو، دولت را ملزم به شکستن انحصارات و آزادسازی اقتصادی در کلیه فعالیت‌های مطرح شده در این اصل می‌نمود و از سوی دیگر، مجوز واگذاری هرگونه فعالیت که مشمول صدر اصل ۴۴ قانون اساسی نباشد، به بخش‌های تعاونی، خصوصی و عمومی به میزان حداقل سالیانه ۲۰ درصد فعالیت‌های سال اول را صادر نمود، به فرآیند توسعه بخش خصوصی در جمهوری اسلامی ایران شکلی نوین بخشید. همچنین ابلاغیه اخیر مقام معظم رهبری درخصوص بند "ج" از سیاست‌های یاد شده، موضوع "سیاست‌های کلی توسعه بخش غیردولتی از طریق واگذاری فعالیت‌ها و نگاه‌های دولتی" که با توجه به ضرورت شتاب گرفتن رشد و توسعه اقتصادی کشور مبتنی بر اجرای عدالت اجتماعی و فقرزدایی در چارچوب سند چشم‌انداز ۲۰ ساله کشور و پیرو ابلاغ بندهای فوق‌الشاره، در خردادماه سال جاری، صادر گردید، بیانگر این نکته بود که نظام تصمیم‌گیری کشور در عالی‌ترین سطوح به این نتیجه رسیده است که نظام اقتصادی کشور به منظور توسعه و پیشرفت، به دنبال اعمال سیاست‌های آزادسازی اقتصادی، نیازمند فراهم آوردن

اسباب خصوصی‌سازی و مشارکت فعال صاحبان سرمایه در اقتصاد کشور می‌باشد. بنابراین به وضوح روشن است که صدور این ابلاغیه‌ها نشانگر آغاز دور جدیدی از خصوصی‌سازی در کشور می‌باشد.

*** مصوبه مورخ ۸۵/۱۱/۱۷ هیات وزیران**

توسعه مشارکت عمومی مبنی بر گسترش سهم بخش تعاون از طریق واگذاری سهام دولتی و متعلق به دولت به دهک‌های پایین درآمدی، موضوع مصوبه شماره ۷۲۶۸۳/ت ۳۴۴۸۴ هـ مورخ ۱۳۸۴/۱۱/۱۷ هیات وزیران با عنوان "آیین‌نامه اجرایی افزایش ثروت خانوارهای ایرانی از طریق گسترش سهم بخش تعاون براساس توزیع سهام عدالت"، که با اهداف توسعه مشارکت عمومی، توزیع عادلانه ثروت و درآمد و کاهش فاصله طبقاتی و فقر، کاهش تصدیگری دولت و افزایش سهم بخش تعاون در اقتصاد کشور، طراحی گردید، دور جدیدی را برای فرآیند خصوصی‌سازی تعریف نمود، به نحوی که محوریت خصوصی‌سازی در سال ۱۳۸۵ را به خود اختصاص داد.

ب- سازوکار اجرایی (فرآیند اجرایی) خصوصی‌سازی در جمهوری اسلامی ایران

سازوکار اجرایی واگذاری سهام شرکت‌های دولتی، حسب مقررات موجود و در حال اجرا (به استثنای فرآیند واگذاری سهام عدالت و شرکت‌های مشمول صدر اصل ۴۴ قانون اساسی)، به شرح زیر می‌باشد:

اول- مراحل قبل از واگذاری

۱- شرکت‌های دولتی در قالب شرکت‌های مادر تخصصی سازماندهی می‌شوند. شرکت مادر تخصصی شرکت‌های دولتی را در صورت لزوم اصلاح ساختار می‌نماید و پیشنهاد تعیین تکلیف را به دبیرخانه هیات عالی واگذاری ارائه می‌نماید.

۲- هیات عالی واگذاری فهرست اسامی شرکت‌های قابل فروش، انحلال و ادغام و برنامه زمان‌بندی و روش فروش آنها را بررسی، تایید و به هیات وزیران پیشنهاد می‌نماید.

۳- هیات وزیران فهرست مذکور شامل میزان واگذاری، روش فروش و برنامه زمان‌بندی را بررسی و تصویب می‌نماید.

۴- شرکت مادر تخصصی به منظور طی مراحل واگذاری به سازمان خصوصی‌سازی وکالت ارائه می‌نماید و اوراق و اسناد مالی به همراه اطلاعات لازم را در اختیار قرار می‌دهد.

۵- سازمان خصوصی‌سازی پس از دریافت مدارک لازم، نحوه بلوک‌بندی سهام، قیمت پایه سهام، نحوه دریافت ثمن معامله و همچنین میزان سهام ترجیحی قابل واگذاری به کارکنان آن شرکت را مطابق قوانین و مقررات حاکم بررسی می‌نماید و نسبت به اخذ مجوزهای مورد نیاز از جمله قیمت پایه سهام از هیات عالی واگذاری اقدام می‌نماید.

دوم- مراحل حین واگذاری

۱- شرکت‌های مصوب برای واگذاری بسته به روش تعیین شده در مصوبه جهت واگذاری، از دو روش بورس و مزایده واگذار می‌شوند.

۲- در روش بورس شرکت‌ها به سه شیوه تدریجی، ترجیحی و بلوکی و در روش مزایده به دو شیوه ترجیحی و بلوکی واگذار می‌شوند.

۲-۱- فروش سهام تدریجی به عموم مردم در روش بورس با همان قیمت‌های مندرج در تابلو صورت می‌پذیرد. به عبارتی، سازمان خصوصی‌سازی ضوابط بورس را رعایت می‌کند و سهام مذکور به قیمتگذاری جداگانه‌ای نیاز ندارد.

۲-۲- فروش سهام بلوکی شرکت‌های بورسی و غیربورسی بر مبنای آیین‌نامه بند "و" ماده (۱۴) قانون برنامه سوم توسعه مورد تنفیذ در ماده (۹) قانون برنامه چهارم توسعه جهت تعیین قیمت پایه، انجام می‌پذیرد.

۳-۲- فروش سهام ترجیحی بر مبنای

آیین‌نامه ماده (۱۶) قانون برنامه سوم توسعه مورد تنفیذ در ماده (۹) قانون برنامه چهارم توسعه مشمول افراد شاغل در یک شرکت قابل واگذاری با حداقل سابقه یک سال (با پرداخت حق بیمه)، خواهد شد. این سهام حداکثر معادل ۱۵ درصد از سهام قابل واگذاری به ارزش ۱۰۰۰۰۰۰۰ ریال به ازای هر فرد به صورت نقد و اقساط با حصة نقدی ۲۰ درصد مبلغ معامله و اقساط پنج ساله، انجام می‌یابد.

۳- سازمان خصوصی‌سازی در هر یک از روش‌های بورس یا مزایده، عرضه سهام را از طریق انتشار آگهی فروش سهام در جراید کنیبرالانتشار جهت اطلاع عموم و در دو نوبت انجام می‌دهد. در آگهی فروش مذکور، قیمت پایه سهام؛ میزان سهام ترجیحی؛ شرایط پرداخت ثمن معامله و سایر مواردی که در قانون تصریح شده است، قید می‌گردد. بنابراین عرضه سهام در یک فضای کاملاً رقابتی صورت می‌پذیرد.

سوم- مراحل بعد از واگذاری

۱- سازمان خصوصی‌سازی در واگذاری‌های عمده اعم از روش مزایده و یا بورس براساس آگهی منتشره و بنا به درخواست خریدار، سهام را به صورت نقد و اقساط واگذار می‌نماید و در این شرایط ضمن اخذ وثایق لازم؛ سهام مورد نظر را نیز در وثیقه سازمان قرار می‌دهد تا به این ترتیب امکان نظارت بر خریداران پس از واگذاری‌ها نیز میسر باشد.

۲- سازمان خصوصی‌سازی ضمن عقد قرارداد واگذاری، نسبت به مفاد و شرایط مندرج در قرارداد نظارت می‌نماید و نسبت به اخذ به موقع اقساط خریدار اقدام می‌نماید و در صورت عدم پرداخت به موقع اقساط اقدامات قانونی لازم را به عمل می‌آورد.

۳- سازمان خصوصی‌سازی در دوره بازپرداخت اقساط از سوی خریدار؛ مطابق قرارداد منعقد بر نحوه برگزاری مجامع عمومی شرکت نظارت می‌کند و هرگونه

فروش اموال و دارایی‌های شرکت منحصرأ با مجوز کتبی سازمان امکان‌پذیر است.
۴- سازمان خصوصی‌سازی در صورت اقدامات موثر و مناسب خریداران در مورد افزایش اشتغال، رشد تولید، فروش و سودآوری و نیز سرمایه‌گذاری‌های جدید؛ اقدام به ارایه تسهیلاتی از جمله تخفیف در سود فروش اقساطی و طولانی نمودن دوره بازپرداخت اقساط به مدت حداکثر دو سال دیگر می‌نماید.

۵- سازمان خصوصی‌سازی در طول دوره عملیات واگذاری سهام گزارشات نظارتی لازم به مراجع دست اندکار و سیاستگذار مانند هیات عالی واگذاری- هیات وزیران- ریاست محترم جمهوری و مجلس محترم شورای اسلامی ارایه می‌نماید.

برگرفته از: بولتن خبری سازمان خصوصی‌سازی، مهرماه ۱۳۸۵

سایت مرکز داوری اتاق ایران راه‌اندازی شد

سایت مرکز داوری اتاق ایران در راستای اطلاع رسانی تخصصی در زمینه امر داوری و به جهت دستیابی آسان مراجعین به قوانین و مقررات و آیین‌نامه‌های مربوط با عنوان اینترنتی www.arbitration.ir راه‌اندازی شده است. هدف اصلی مرکز داوری اتاق ایران از راه‌اندازی این سایت اینترنتی معرفی فعالیت‌های مرکز داوری به عنوان اولین نهاد داوری سازمانی در ایران است. مطالب موجود در سایت به سه زبان فارسی، انگلیسی و عربی قابل دریافت می‌باشد. اطلاعات و اسناد ارایه شده در سایت دارای ارزش بالایی است که از آن جمله می‌توان به این موارد اشاره کرد: تعریف مرکز داوری، معرفی هیات مدیره، دبیر کل مرکز و همچنین اساسنامه مرکز. سایت مرکز حاوی قوانین و مقررات مربوط به داوری و سایر قوانین می‌باشد. مراجعین به سایت می‌توانند قواعد سازمان‌های داوری مانند ICC را ملاحظه کنند. مقالات و نوشته‌هایی پیرامون داوری و همچنین داوری در رویه قضایی بخش دیگری از اطلاعات سایت را در بر می‌گیرد. همچنین نحوه مراجعه به مرکز به طور کامل توضیح داده شده است. در پایان نیز نشانی و تلفن و پست الکترونیکی مرکز داوری اتاق ایران نیز در دسترس مراجعین به سایت قرار گرفته است.